

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Festivals de música d'estiu | Quin goig, posar-me un polo, un fulard, un perfum i anar a un o altre festival d'estiu! N'hi ha per a tots els gustos, encara que potser no per a tots els públics. No són tots iguals, però tampoc són tan diferents. Els nostres: el de la Porta Ferrada a Sant Feliu, el dels Jardins de Cap Roig a Calella i el de Músiques a Torroella. Lou Reed, Leonard Cohen i Joaquín Achúcarro en són respectivament les estrelles més fulgurants. «Dinosaures, elefants i algun colibrí. És clar que són dinosaures, elefants i colibrís prestigiatos, com no podia ser d'una altra forma. Alternatius? Au va, home! Fuig!». Així ho critiquen alguns. D'altres n'avalen el format, al·lucinat de poder tenir al davant personatges històrics, si no mítics, de la música. Al preu que sigui, això sí. Si hem de tenir el Cristiano Ronaldo del pop, del jazz o del cant clàssic, que vingui, que aquí estem. Res a dir. La cultura esdevé central en l'àmbit turístic i de la promoció ciutadana i això està molt i molt bé. O molt millor que altres coses. Millor aquests planetes esplèndids i lluents que no pas l'*after hours* a preus irrisoris, per exemple.

l'Intertourdansa | A preu de pedrera barcelonista, les ballarines i ballarins de l'Intertourdansa vénen a l'Empordanet, ballen i xalen. I ens fan xalar. Vénen de lluny: dels Estats Units, d'Espanya, d'Ho-

landa, de Corea, de Taiwan... És una iniciativa única que ajunta dansa i patrimoni cultural. Busquen escenaris que provoquin certa interacció entre l'activitat i la ubicació. Dansen a la Porta Ferrada de Sant Feliu, a la plaça dels Comtes d'Empúries de Bellcaire, al pati de les Escoles de Begur, a la plaça del Castell de Peratallada, a la Placeta de Verges, a la plaça de Can Mario de Palafrugell, a Mont-ras, a Calonge, la Tallada, Tor, Gualta, Platja d'Aro, Cruïlles i Santa Cristina: espais de bellesa antiga interpretats dessota la llum nova d'uns gestos bells i allà insòlits. És una iniciativa que ha recollit el Consell Comarcal del Baix Empordà i que ha proposat a diversos municipis, catorze dels quals s'han compromès amb la idea. De fet, és una activitat que s'adiu d'allò més amb l'essència íntima de la comarca: la tradició d'un patrimoni que ve de segles i més segles, conjugat amb el cosmopolitisme més actual. No sé si som així o si només pretenem ser-ho. Però aquest és un camí. Segur. També.

Les Formigues, una altra vegada | Darrerament, les Formigues són notícia. Les pugnes entre els pobles que les reclamen han omplert línies i més línies a la premsa. Els germans sempre es ballen, tot i que s'estimen: combats muts o cridaners que es reparteixen aquí uns esculls, allà unes feixes. Ara de les illes en fan una reserva marina, però diferent. Vull dir que no serà integral en la seva totalitat, i això la fa diferent de la resta. De moment, n'han especificat els límits: el litoral de Palafrugell, Palamós i Calonge. A partir d'aquí, el setembre vindrà el més difícil, la negociació dels usos, amb tots els sectors implicats. És molt complex combinar la realitat vital del nostre àmbit social amb el proteccionisme ecològic. Sempre és el mateix: voldríem ser una cosa, però en realitat en som una altra. I més ara a l'estiu.

LA GARROTXA

joan sala

.PNRM, el festival d'allò altre | Ja s'ha celebrat la vuitena edició de PaNoRaMa, que, com es va constatar des de la primera ocasió, resulta ser un conjunt de propostes escèniques innovadores i, sovint, arriscades. No oblidem que fa vuit anys va néixer com una iniciativa atrevida, temerària, sense cap altre precedent al país. Va néixer per donar cabuda a les arts escèniques més innovadores, transgressores i experimentals, de gèneres diversos, preferentment els emergents i els més indisiplinats, amb tot el risc que això comporta. El festival ha volgut obrir les portes als creadors contemporanis oferint-los eines i espais per desenvolupar el seu treball, moltes vegades inclassificable, on es barreja dansa, música, noves tecnologies, arts escèniques... Ha esdevingut efectivament una opció creativa i alternativa a la comercialitat i al poc risc, com figura entre els seus objectius.

El projecte va tenir des de l'inici una bona acollida, i en cada edició s'han anat introduint noves propostes, com la voluntat de vincular l'espai físic on es produeix, Olot i els seus entorns, amb la creació contemporània: d'aquí el títol «El lloc on visc», que des de 2007 acompanya PNRM, que, tal com es presenta, «no és un altre festival, és el festival d'allò altre».

Però l'èxit que ha aconseguit no s'entendria sense l'activitat que es porta a terme durant tot l'any a través del

MARTÍ ARTALEJO

DANIEL LAGARTO